

Sakın Terk-i Edebden

Nâbî, 1678 senesinde sultandan izin alarak, hacca gitmek için yola çıktı. Hac kâfilesi Osmanlı devlet ricâlinden meydana geliyordu. Hicaz yollarında, Peygamber efendimizin aşkından dolayı, Yûsuf Nâbî hiç uyumadı. Medîne'ye yaklaştıkları bir gece, kâfiledeki bir devlet büyüğünün ayaklarını kibleye doğru uzatarak uyuduğunu gören Nâbî, yetkiliyi uyandıracak bir sesle şu nâtı söyledi.

*Sakın terk-i edebden, kûy-i mahbûb-i Hudâ'dır bu!
Nazargâh-i ilâhîdir, Makâm-ı Mustafâ'dır bu.*

*Habîb-i Kibriyânın hâb-gâhıdır fazîletde,
Tefevvuk-kerde-i arş-ı cenâb-ı Kibriyâ'dır bu.*

*Bu hâkin pertevinden oldu deycûr-i âdem zâil,
İmâdın açdı mevcûdât dü çeşmin tûtiyâdır bu.*

*Felekde mâh-ı nev Bâb'üs-Selâmın sîne-çâkidir,
Bunun kandîli cevzâ Matla-ı nûr-i ziyâdır bu.*

*Mürâât-ı edeb şartıyla gir Nâbî bu dergâha,
Metâf-ı kudsiyâdır bûse-gâh-ı enbiyâdır bu.*

Nâtın açıklaması şöyledir: "Edebi terketmekten sakın! Zîrâ burası Allahü teâlânın sevgilisi olan Peygamber efendimizin bulunduğu yerdir. Bu yer, Hak teâlânın nazar evi, Resûl-i ekremın makâmıdır. Burası Cenâb-ı Hakk'ın sevgilisinin istirahat ettikleri yerdir. Fazîlet yönünden düşünülürse, Allahü teâlânın arşının en üstündedir. Bu mübârek yerin mukaddes toprağının parlaklığından yokluk karanlıkları sona erdi. Yaradılmışlar, iki gözünü körlükten açtı. Zîrâ burası kör gözlere şifâ veren sürmedir. Gökyüzündeki yeni ay, O'nun kapısının yüreği yaralı âşığıdır. Gökyüzündeki oğlak yıldızı bile O peygamberin nûrundan doğmaktadır. Ey Nâbî, bu dergâha edebın şartlarına riâyet ederek gir. Zîrâ burası, büyük meleklerin etrâfında pervâne olduğu ve peygamberlerin hürmetle eğilerek öptüğü tavaf yeridir."

O yüksek rütbeli kişi, bu mısraların ne mânâya geldiğini anladı. Hemen ayaklarını toplayarak doğruldu ve; "Ne zaman yazdın bunu? Senden ve benden başka duyan oldu mu?" dedi. Yûsuf Nâbî de; "Daha önceden söylememiştim. Şu anda sizi bu durumda uzanmış görünce elimde olmayarak yüksek sesle söylemeye başladım. İkimizden başka bilen yok." dedi. Bu sözler üzerine o kişi, rahat bir nefes alarak; "Mâdem ki bu şiiri burada söyledin, burada kalsın. İkimizden başkası duyarsa, senin için iyi olmaz." diye ikâz etti. Yûsuf Nâbî hiç ses çıkarmadı. Kâfile yoluna devâm ederek sabah ezânına yakın Mescid-i Nebî'ye vardı. Mescid-i Nebî'deki minârelerden müezzinler Ezân-ı Muhammedî'den evvel Nâbî'nin, "Sakın terk-i edebden..." diye başlayan nâtını okuyorlardı. Nâbî ve o yüksek rütbeli kişi hayretten dona kaldılar. Sabah namazını kıldıktan sonra, Nâbî ve öbür zât namaz kıldıkları câminin müezzinini buldular. Nâbî, müezzine; "Allah aşkına, Peygamber aşkına ne olursun söyle! Ezândan önce okuduğun nâtı kimden, nereden ve nasıl öğrendin?" diye sordu. Müezzin gâyet sâkin bir şekilde şu cevâbı verdi: "Resûl-i ekrem bu gece Mescid-i Nebî'deki bütün müezzinlerin rüyâsını şereflendirerek buyurdu ki: "Ümmetimden Nâbî isimli biri beni ziyârete geliyor. Bana olan aşkı her şeyin üstündedir. Bugün sabah ezânından önce, onun benim için söylediği bu şiiri okuyarak, Medîne'ye girişini kutlayın." Biz de Resûlullah efendimizin emirlerini yerine getirdik." Nâbî ağlayarak; "Sâhiden Nâbî mi dedi? O iki cihânın Peygamberi, Nâbî gibi bir zavallıyı ve günahkârı, ümmetinden saymak lütfunu gösterdi mi?" dedi. "Evet" cevâbını alınca da, sevincinden kendinden geçti.

Kaynak: Evliyalar Ansiklopedisi